

סונטה כ"ז / שמשון מלצר

אֶרְעֵל-פִּי-כֵן אֲנִי אֶת רִגְשׁוֹתַי הָאֵלֶּה
חֹרְזוּ לְךָ בְּמַחְבֶּקֶה, בְּסִיגֵי שֶׁל הַסּוֹנֵט,
וּפְרָפּוּרִים חַיִּים בְּתוֹךְ מְלִים חֹנֵט
וּמִיִּשְׁבֶּם פְּאִסִּירִים בְּבֵית-הַכֶּלֶא;

וְזֹאת הַפֶּעַם גַּם אֲזַנִּי לְקַלֵּט לֹא תֵלֵא
הֵיאֵמֵב הָרֵץ שֶׁהוּא תְּמִיד אֲזַנִּי קוֹנֵט -
וּכְמוֹ רִבִּיד זֶהֵב עַל צְוֹאֲרֶךְ עוֹנֵד
אֲנִי שִׁירֵי-זֶהֵב הַלְלוּ, אֵשֶׁת פֶּלֶא.

לְאוֹת וּדְגָם לְדוֹר הֵבֵא שְׂאֵת הַיִּית,
שְׁנֵאֵהֶבֶת מִכֵּל אֵשֶׁה לִי וַיִּפִּית
וּלְאוֹהֶבֶךָ יִקְרַת מַעֲשֵׂר וּמִנְכֶס -

וַיְהִי זוֹכְרִים אוֹתְךָ בְּנִים עַד דוֹר אַחֲרוֹן
וּמִשְׁתָּאִים לְךָ כְּלִמְרָאָה הָהָר מִירוֹן,
שְׁשֵׁנִי שִׁיֵּאוּ רָמִים חִבְרוּ יַחְדוֹ לְרָכֶס.